

ÜGYVEZETŐK SZERZŐDÉSE, FOGLALKOZTATÁSA, VEZETŐ BEOSZTÁSÚ MUNKAVÁLLALÓK HELYZETE ÉS SZERZŐDÉSEI

Mellékletek:

1. szám

EBH2015. M.14.

Önmagában az, hogy a munkavállaló a munkaköri feladatait önállóan végzi, és ezzel összefüggésben döntés-előkészítési feladatokat is ellát, nem teszi a 2012. évi I. törvény 208. § (1) bekezdés szerinti vezetővé. Ezért az indokolás nélkül kiadott munkáltatói felmondás jogellenes [2012. évi LXXXVI. tv. 2. § (1), (2) bek.; 2012. évi I. tv. 66. § (1) bek. 82. § (2) bek., 208. (1), (2) bek.].

[1] A felperes keresete az alperes által közölt felmondás jogellenességének megállapítására, ennek jogkövetkezményeként kártérítés megfizetésére, az alperes elmaradt prémium megtérítésére kötelezésére irányult. Az alperes a viszontkeresetében 692 159 forint kártérítés megfizetésére kérte a felperes kötelezését.

[2] A közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Kötelezte az alperest a felperes javára 4 800 000 forint kártérítés, és ennek 2012. május 1-jétől járó törvényes kamata, valamint 284 658 forint prémium és ennek 2012. október 16-tól, továbbá 71 476 forint és ennek 2012. november 7-től járó törvényes kamata megfizetésére. Az alperes viszontkeresetét elutasította.

[3] Az irányadó tényállás szerint a felek 2012. január 31-én kötöttek munkaszerződést értékesítési és marketingmunkatárs munkakörre vonatkozóan, havi (bruttó) 400 000 forint személyi alapbérrel. A munkaszerződés 1. számú melléklete szerint a felperes prémiumra jogosult. A prémiumfeladatok teljesítéséül az aktuális gazdasági év marketingtervének adatait, valamint a K. Fürdő és a K. Élmenyfürdő és Csúszdapark jegy- és bérletértékesítéseiből származó, minden naptári hónap végén összesített bevételi bizonylatok fösszegét veszik alapul, melynek 3 havi összege összeszámítása eredményeként kapott összeg 0,5%-a a prémium azzal, hogy annak mértéke nem haladhatja meg a munkavállaló negyedéves időszakra eső nettó alapbérének az 50%-át.

[4] A felperes a 2012. év első és második elszámolási időszakára vonatkozóan a prémiumot megkapta, azonban a 2012. július-augusztus-szeptember hónapra, valamint az október hónapra járó prémium összeget nem fizették ki.

[5] A felek a munkaszerződést akként módosították 2012. március 30-án, hogy a felperes munkaköre értékesítési és marketingigazgatóra változott. Vele szemben a munkáltatói jogkört az ügyvezető igazgató gyakorolta, közvetlen felettese a gazdasági igazgató volt.

[6] 2012. február 14-én az A. Magyar Jogvédő Iroda Egyesület munkatársával a felperes bejárást végzett a fürdő megnyitását követően, és adatszolgáltatási lapot töltöttek ki, amelyet a felperes írt alá használói részről. 2012. július 10-én a felperes által az adatlap kitöltése az Uszoda Gyógyfürdő Aquaparkra vonatkozóan is megtörtént. Az alperes az A. Magyar Jogvédő Egyesületnek 2012. február 14. és június 16. között zenefelhasználási díjként 692 159 forintot fizetett ki.

[7] 2012. október 2-án az alperes a munkaviszonyt 2012. november 1-jével felmondta. Rögzítette, hogy a felperes vezető állású munkavállalónak minősül, ezért a munkaviszonya indokolás nélkül is felmondható.

[8] A felperes a keresetében vitatta, hogy vezető állású munkavállalónak minősülne, ezért a felmondás jogellenes.

[9] Az alperes az ellenkérelmében előadta, hogy a felperes vezető állású munkavállaló volt, mert önállóan volt jogosult a K. Fürdő vonatkozásában megrendeléseket leadni, teljesítéseket visszaigazolni, a szerződések feltételeit megtárgyalni, azokat előkészíteni, bár a szerződések aláírására nem volt jogosult.

[10] A prémiummal kapcsolatban kifejtette, hogy az első és a második elszámolási időszakra bruttó bevételből számították ki a prémium összegét, így a felperes az áfa után is kapott prémiumot, ami szabálytalan volt. Ekként többletkifizetés keletkezett, így a további prémiumra nem tarthat igényt.

[11] A viszontkereset jogalapjaként előadta, hogy a felperes az A. Magyar Jogvédő Iroda Egyesületnek adatszolgáltatást nyújtott, amellyel szerződés jött létre, ennek alapján az alperesnek zenefelhasználási jogdíjfizetési kötelezettsége keletkezett, bár nála zeneszolgáltatás nem történt.

[12] A felperes a viszontkereset elutasítását azért kérte, mert volt a K. Fürdő és Csúszdaparkban zeneszolgáltatás, az alperes és a G. Rádió között 2012. június 16-tól kezdődően megállapodás jött létre. Vitatta, hogy az adatszolgáltatással szerződést kötött, de arra az alperes előzetes engedélyével került sor.

[13] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a munkaszerződés megkötésekor és a módosításakor hatályos [1992. évi XXII. törvény \(rég. Mt.\)](#), de a munkaviszony megszüntetésekor hatályos [2012. évi I. törvény \(új Mt.\)](#) alapján sem minősül vezető állású munkavállalónak. Mindkét jogszabály előírásai szerint ugyanis a vezető állású munkavállaló a munkáltató vezetője, valamint annak helyettese, illetve a munkáltató más munkavállalói akkor, ha e körülményről írásban tájékoztatják. Az [új Mt.](#) rendelkezései szerint pedig szükséges továbbá, hogy a munkavállaló megfelelő mértékű alaphérral rendelkezzen [[rég. Mt. 188. §](#) és [188/A. § \(1\) bekezdés](#), [új Mt. 208. § \(1\) és \(2\) bekezdés](#)].

[14] A felperes azonban nem volt az alperes vezetője, sem pedig annak közvetlen helyettese, és a munkáltató sem minősítette őt vezetőnek. Mindezekből következően a jogviszonyát a munkáltató jogellenesen szüntette meg indokolás nélkül [[új Mt. 65. § \(1\) bekezdés](#), [66. § \(1\)-\(2\) bekezdés](#)]. A jogellenességre alapított kártérítés összezszerúségét az alperes nem vitatta, így a keresetnek megfelelően kötelezte az alperest annak megfizetésére.

[15] A prémiummal kapcsolatban kifejtette, hogy a megállapodásban nem szerepel, hogy bruttó vagy nettó összegben értendő árbevétel szolgál a számítás alapjául, azonban ilyen esetben általában a bruttó összeget kell figyelembe venni. Az alperes azonban a prémium összezszerúségét, és az után a kamat kezdő időpontját és mértékét nem vitatta.

[16] Az alperes viszontkeresetét az [új Mt. 179. §-a](#), valamint a szerzői jogról szóló [1999. évi LXXVI. tv. \(Szt.\) 25-26. és 90. §-a](#) alapján utasította el. Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes a munkaviszonyból származó kötelezettségének megszegésével

kárt okozott. Megállapítható volt, hogy a K. Strandfürdő és Aquapark területén a zene lejátszására és annak hangosítására alkalmas technikai eszközöket telepítettek, valamint hogy az alperes folyamatosan eleget tett a szerzőijogdíj-fizetési kötelezettségének. Amennyiben erre zenezolgáltatás hiányában nem volt kötelezettsége, úgy e kifizetéseket nem teljesítette volna.

[17] Az alperes fellebbezése folytán eljáró bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[18] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a [Pp. 206. § \(1\) bekezdésnek](#) megfelelően megállapított tényállást tekintette irányadónak. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről, és tételesen felhívta az alperest annak bizonyítására, hogy a felperes vezető állású munkavállalónak minősül, a prémiumfeltételeknek nem tett eleget, illetve hogy az alperesnek szándékosan kárt okozott.

[19] Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a felperes nem minősült sem a régi, sem az [új Mt.](#) rendelkezései szerint vezető állású munkavállalónak.

[20] A felperest a munkaviszonya létesítésekor az alperes nem tájékoztatta arról, hogy vezetőnek minősülne, illetve a munkaszerződés módosításakor sem kérte erre vonatkozó hozzájárulását, és ekkor sem tájékoztatta arról, hogy vezetőnek minősíti. Így a felperes a [rég](#) [Mt.](#) rendelkezései alapján nem tekinthető vezetőnek.

[21] Az [új Mt.](#) hatálybalépésekor a munkáltató újabb intézkedést nem hozott, és az [új Mt.](#) hatálya alatt sem minősült a felperes a jogszabály erejénél fogva vezető állású munkavállalónak. A felperes közvetlen felettese a gazdasági igazgató volt, nem pedig az ügyvezető igazgató, és egyetlen esetben sem volt jogosult a felperes az ügyvezető igazgatót helyettesíteni.

[22] Az alperes arra vonatkozóan tett tanúbizonyítási indítványt, hogy a felperes vezető állású munkavállalónak minősül. Az utolsó tárgyaláson azonban ezen indítványát visszavonta, de ha azt fenn is tartotta volna, nem lett volna indokolt a tanúk meghallgatása, minthogy önmagában abból, hogy a felperes velük különböző tárgyalásokat folytatott, még nem következik a felperes vezető állású munkavállalóvá minősítése.

[23] Miután a felperes nem minősült vezető állású munkavállalónak, csak indokolással lehetett volna a munkaviszonyát felmondani. Ennek elmaradása miatt a munkáltató intézkedése jogellenes. A jogkövetkezményként megítélt kártérítés körében helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy az alperes az összecszerűséget nem vitatta, erre az utolsó tárgyaláson határozott kijelentést tett, amin nem változtat az, hogy a korábbiak során voltak az összecszerűséggel kapcsolatban különböző indítványai.

[24] Az alperes többszöri felhívás ellenére sem bizonyította, hogy a felperes a prémiumkövetelményeknek nem tett eleget. Ezért a másodfokú eljárás során alappal nem hivatkozhat arra, hogy a felperes a marketingfeladatokat nem látta el. Erre vonatkozó bizonyítási indítvány előterjesztésére a fellebbezésben nem került sor, a másodfokú eljárásban pedig már ennek nincs helye.

[25] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy ha az alperes csak a nettó összegű bevétel után kívánta volna premizálni a felperest, ekként kellett volna megfogalmazni a

prémiumkitűzést. Az alperes a későbbiek során kísérletet tett a prémiummegállapodás ekkénti módosítására, azonban ahhoz a felperes nem járult hozzá. Annak nincs jelentősége, hogy a premizálással kapcsolatos megállapodást megelőző tárgyalásokat kivél folytatta a felperes, minthogy a megállapodás a felperes és az alperes között jött létre.

[26] A viszontkeresettel kapcsolatban az alperes fellebbezése konkrét kifogásokat nem tartalmaz, nem állapítható meg, hogy e tekintetben miért kéri az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását. Az alperesnek azonban nem sikerült bizonyítania, hogy a felperes szándékosan kárt okozott. A bizonyítékokból csak az volt megállapítható, hogy a felperes az alperes engedélyével az A. képviselőjével bejárta a fürdő területét, és aláírta az adatszolgáltatási lapot, az alperes pedig folyamatosan fizette a jogdíjat.

[27] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével a felperes keresetét elutasítva az alperes viszontkeresetének helyt adó ítélet meghozatalát kérte. Másodlagosan a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta.

[28] Álláspontja szerint a jogerős ítélet indokolása és a tényállás megállapítása a [Pp. 221. § \(1\) bekezdésébe](#) ütközik. Több olyan megállapítást tartalmaz, amely a felek előadásaival, az eljárás során csatolt iratokkal ellentétes. Nem tulajdonított a törvényszék kellő jelentőséget annak, hogy a felperessel a fizetésében és a prémiummal kapcsolatban a gazdasági társaságokért felelős alpolgármester állapodott meg a [2006. évi IV. törvény 22. § \(3\) bekezdése](#) szerint, függetlenül attól, hogy a munkaszerződést és annak módosítását az ügyvezető írta alá.

[29] Alaptalan azon megállapítás, hogy az alperes nem vitatta a kártérítés összegét. A tárgyalásról felvett jegyzőkönyv szerint eltúlzottnak ítélte az [új Mt. 82. § \(2\) bekezdésre](#) alapított kártérítési követelést, kérve a felperes kárenyhítési kötelezettsége megtartásának vizsgálatát.

[30] A prémiummal kapcsolatosan mind a jogalapot, mind az összegszerűséget vitatta, így a 2012. december 29-i ellenkérelmében is hivatkozott arra, hogy a felperes a prémiumfizetés feltételei közül a marketingtervre vonatkozó feltételnek nem tett eleget.

[31] A felperes vezető állású státusa és a felmondás jogellenessége vonatkozásában a bizonyítékok téves mérlegelése történt. Az [új Mt. 210. § \(1\) bekezdés a\) pontja](#) alapján került sor a munkaviszony megszüntetésére. A felperes az [új Mt. 208. § \(1\) bekezdése](#) alapján, mint a munkáltató vezetőjének közvetlen irányítása alatt álló és - részben vagy egészben - helyettesítésére jogosított munkavállaló volt. Ezt a 2012. május 30-án kelt munkaszerződés-módosítás is tartalmazza, miszerint kapcsolattartási, szervezési feladatokat lát el a K. Fürdő bérlőivel, szervezi és irányítja a recepciós munkatársakat. A bíróságok a vezetőhelyettes fogalmának megállapításakor figyelmen kívül hagyták az [EBH2011. 2346.](#) számú elvi határozatban foglaltakat.

[32] A felperes napi szinten egyeztetett és beszámolt a gazdasági igazgatónak, azonban döntési jogköre a marketingtevékenységben korlátlan volt. Az SzMSz döntési jogosultságokra vonatkozó rendelkezéseit tévesen értelmezték a bíróságok. A felperes vezető állására vonatkozó döntés a [Pp. 206. § \(1\) bekezdésébe](#) ütközik. A felperes a K. Fürdő működése,

gazdálkodása (marketingterve) vonatkozásában döntésével meghatározó befolyást gyakorolt, és a munkáltató irányításában döntő szerepe volt.

[33] Az eljáró bíróságok a releváns bizonyítási indítványokat mellőzték, és indokolási kötelezettségüket elmulasztották a [Pp. 3. § \(3\)-\(4\) bekezdésébe](#), [221. § \(1\) bekezdésébe](#) ütközően.

[34] Az alperes a 2012. december 29-én kelt ellenkérelmében tanúmeghallgatást kért a felperes önálló feladatellátására vonatkozóan. 2013. szeptember 30-án K. L. meghallgatását a viszontkereseti kérelem jogalapjának alátámasztására kérte. Ezen bizonyítási indítványokat az eljáró bíróságok mellőzték. A másodfokú bíróság indokolása prejudikáló a meg nem hallgatott tanúk vallomásának tartalmára vonatkozóan.

[35] Az alperes az utolsó tárgyaláson nem vonta vissza bizonyítási indítványait, csak újabbakat nem terjesztett elő. Az indítványozott tanúk vallomásából kiderült volna, hogy a felperes kizárólagos döntési jogosultsággal volt felruházva a munkaköréből eredő gazdasági és stratégiai kérdésekben. A tanúk meghallgatásának mellőzése, illetve az indítvány elutasítása indokolásának elmaradása olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely csak egy megismételt eljárásban orvosolható.

[36] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában történő fenntartására irányult.

[37] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[38] A [Munka törvénykönyvéről](#) szóló [2012. évi I. törvény](#) hatálybalépésével összefüggő átmeneti rendelkezésekről és törvénymódosításokról rendelkező [2012. évi LXXXVI. törvény \(Mth.\) 2. § \(1\) bekezdése](#) alapján a [2012. évi I. törvényt](#) e törvény eltérő rendelkezése hiányában a hatálybalépésekor fennálló jogviszonyokra is alkalmazni kell. A [\(2\) bekezdés](#) szerint az egyoldalú jognyilatkozatra a közlésekor hatályos rendelkezéseket kell alkalmazni.

[39] A fenti előírásokra tekintettel a felperessel közölt felmondásra, továbbá arra vonatkozóan, hogy a felperes a felmondás közlésekor vezető állású munkavállalónak minősült-e, az [új Mt.](#) rendelkezései voltak az irányadók.

[40] Az [új Mt. 208. § \(1\) bekezdése](#) szerint vezető állású munkavállaló a munkáltató vezetője, valamint a közvetlen irányítása alatt álló, és - részben vagy egészben - helyettesítésre jogosított más munkavállaló. A [\(2\) bekezdés](#) értelmében a munkaszerződés a vezetőre vonatkozó rendelkezések alkalmazását írhatja elő, ha a munkavállaló a munkáltató működése szempontjából kiemelkedő jelentőségű, vagy fokozottan bizalmi jellegű munkakört tölt be, és az alpbére eléri a kötelező munkabér hétszeresét.

[41] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul hivatkozott az [új Mt. 208. § \(1\) bekezdés](#) második fordulatra, miszerint a felperes vezető állású munkavállaló volt, mert a vezető állású munkavállaló közvetlen irányítása alatt állt, és helyettesítésére volt jogosított. Az eljáró bíróságok a bizonyítékok helyes mérlegelésével [[Pp. 206. § \(1\) bekezdés](#)] állapították meg, hogy a felperes nem volt a törvény erejénél fogva vezetőnek minősülő munkavállaló.

[42] Az SzMSz 2.2. pontja alapján az ügyvezető igazgató volt az alperes vezetője, akit távollétében vagy akadályoztatása esetén a fürdőigazgató helyettesített. A felülvizsgálati kérelem által sem vitatottan, a felperes nem az ügyvezető igazgató, hanem a fürdőigazgató alárendeltségében dolgozott, az ő irányításával, felügyeletével látta el a munkakörét. A peradatok szerint az alperes törvényes képviselőjét, az ügyvezetőt a felperes soha nem helyettesítette. Erre a munkaszerződése, a munkaköri leírása és az SzMSz sem jogosította fel. Az, hogy a felperes a munkaköri feladatait önállóan végezte, és ezzel összefüggésben döntés-előkészítési feladatokat is ellátott, nem teszi az új Mt. 208. § (1) bekezdése szerinti vezetővé.

[43] A perben az alperes által hivatkozott EBH2011. 346. számú elvi határozat nem volt alkalmazható eltérő tényállására tekintettel. A jelen esetben ugyanis a felperes nem irányította érdemben és ténylegesen az alperes teljes tevékenységét, munkaszervezetét.

[44] Az alperes alaptalanul hivatkozott a 2006. évi IV. törvény 22. § (6) bekezdésére is. A felperest függetlenül az előzetes tárgyalásokon részt vevő alpolgármester személyétől, a munkáltatói jogkör gyakorlására jogosult alperesi ügyvezető alkalmazta, a munkaszerződést és annak módosítását is az alperes képviseletében az ügyvezető írta alá, tehát nem történt meg az alapító részéről a vezető tisztségviselő hatáskörének elvonása.

[45] Az eljáró bíróságok jogszerű következtetést vontak le arról, hogy a felperes mivel nem volt vezető, részére indokolás nélküli felmondás nem volt közölhető, ezért a munkáltató intézkedése jogellenes [új Mt. 66. § (1) és (2) bekezdés].

[46] A jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeként az új Mt. 82. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat jogszerűen alkalmazták. E körben alaptalan az alperes összecszerúségre vonatkozó kifogása. Az alperes az elsőfokú eljárásban tartott utolsó tárgyaláson ugyanis összecszerúségében nem vitatta a felperes keresetét („A jogalapot teljes mértékben ugyanazon indokoknál fogva vitatom, mint eddig is, azonban az összecszerúséget, amelyet a felperes az utolsó keresetében megjelölt, illetve a kamatkövetelési időpontokat nem vitatom, és azt elismerem”). Miután a felperes előkészítő iratában a kártérítés és a prémium összegére vonatkozóan tett előadását az alperes nem vitatta, így eredménnyel nem hivatkozhat a felülvizsgálati kérelmében ennek ellenkezőjére, és az elsőfokú bíróság részéről a Pp. 221. § (1) bekezdésének a megsértésére, valamint iratellenességet sem állíthat jogszerűen.

[47] Az alperes felülvizsgálati kérelemben hivatkozott tanúbizonyítási indítványait az elsőfokú eljárásban valóban megtette. A másodfokú bíróság ugyanakkor jogszerűen mellőzte ezek teljesítését [Pp. 3. § (4) bekezdés].

[48] A felperes vezető állására vonatkozó bizonyítási indítványt mint szükségtelent a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének eleget téve indokoltan utasította el.

[49] A viszontkereset vonatkozásában az alperes által első fokon benyújtott beadványban tett bizonyítási indítvány K. L. vonatkozásában akként szólt, hogy e tanút a tárgyalásra előállítja. A 2013. október 2-i tárgyaláson azonban ez nem történt meg, majd ezt követően a perbeli nyilatkozatait, bizonyítási indítványait az alperes fenntartotta, de a tanú előállítására továbbra sem került sor, de elmaradt a címének bejelentése is. Enélkül pedig nem volt az alperes részéről olyan, a Pp. 167. § (1) bekezdésében foglalt tanúbizonyítási indítvány előterjesztve, amelyet az elsőfokú bíróság nem teljesített.

[50] Az alperes a 2012. január 29-én keltezett ellenkérelmében ugyan előadta, hogy a marketingterv teljesülése mint prémiumfeltétel a 2012. szeptember 1-jét megelőző prémiumidőszakban nem volt figyelembe véve, erre vonatkozóan azonban bizonyítási indítványt nem terjesztett elő annak ellenére sem, hogy a jegyzőkönyv szerint tájékoztatást kapott arról, hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy a felperes a prémiumszabályzatban foglaltak alapján miért nem jogsult az általa érvényesített prémiumra.

[51] A fentiekre tekintettel az eljáró bíróságok jogszerűen marasztalták az alperest az elmaradt prémium összegében, és utasították el bizonyítottság hiányában a viszontkeresetet is.

[52] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a [Pp. 275. § \(3\) bekezdés](#) alapján hatályában fenntartotta. (*Kúria Mfv. I. 10.482/2014.*)

2. szám

1991. évi XLIX. sz. Tv. 33/A. § (1) A hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. §] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. A gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. Ha többen közösen okoztak kárt, felelőségük egyetemleges. A fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

(2) A keresetben vagyoni biztosíték nyújtása is kérhető a hitelezők követelésének kielégítése céljából. A biztosíték a bíróság gazdasági hivatalában letéti számlára befizetendő pénzösszeg vagy hitelintézetnél lekötött és elkülönítetten kezelt pénzösszeg (pénzbeli letét), EGT-állam vagy hitelintézet által kibocsátott vagy garantált, a letétbe helyezéstől számított 180 napnál hosszabb hátralévő futamidejű, azonnal beváltható vagy értékesíthető, hitelviszonyt megtestesítő értékpapír, bankgarancia, biztosítói garancia, biztosító által kiállított, készfizető kezességvállalást tartalmazó kötelezvény lehet. A keresetlevelet - a beavatkozás lehetőségére történő felhívással - és a vagyoni biztosíték nyújtása iránti kérelmet, valamint az eljárásban hozott határozatokat az adós gazdálkodó szervezet azon többségi befolyással rendelkező tagjának (egyszemélyes társaság és egyéni cég esetén a tagnak, külföldi székhelyű vállalkozás magyarországi fióktelepe esetén a külföldi székhelyű vállalkozásnak) is meg kell küldeni, amely az (1) bekezdés szerinti időszakban az említett részesedéssel rendelkezett. A biztosítéknyújtásra kötelező végzés ellen külön fellebbezésnek van helye. Az említett tag, illetőleg a külföldi székhelyű vállalkozás a pénzügyi biztosíték teljesítéséért a vezetőtől való behajthatatlanság esetén kezesként felel. A külföldi székhelyű

vállalkozás az említett kezesi kötelezettségéből eredő fizetési kötelezettségét nem teljesítheti a fióktelepe rendelkezésére bocsátott vagyonból.

(3) Mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell

(4) A felszámoló az (1) bekezdés szerinti körülményekről és információkról köteles a hitelezői választmányt, a hitelezői képviselőt vagy a hozzá forduló hitelezőket tájékoztatni.

(5) A (2) bekezdésben meghatározott vagyoni biztosíték hitelezők közötti felosztásáról a felszámolási eljárás jogerős lezárása után, a marasztalásra irányuló per jogerős lezárásakor kell rendelkezni, a hitelezők pernyertessége esetén. A felosztás a hitelezők között a felszámolási eljárásban meg nem térült követeléseik arányában történik

(6) A felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céglétségi Közlönyben való közzétételét követő 60 napos jogvesztő határidőn belül - ki nem elégített követelése erejéig - bármely hitelező keresettel kérheti a bíróságtól [6. §], hogy az (1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján kötelezze az adós volt vezetőjét követelésének kielégítésére. Amennyiben határidőben több hitelező terjeszt elő keresetet, a bíróság a pereket egyesíti, és a hitelezői követelések arányos kielégítéséről rendelkezik. Amennyiben a felszámolási eljárás jogerős lezárásáig az (1) bekezdés szerinti perben még nincs jogerős döntés, a 60 napos jogvesztő határidő kezdő napja a jogerős bírósági döntés napját követő nap.

(7) Amennyiben a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg és részleges vagyonfelosztási javaslat alapján a hitelezők igényeinek kielégítéséhez nem elegendő az adós felszámolás körébe tartozó vagyona, bármely hitelező vagy az adós nevében a felszámoló az (1) bekezdés szerinti eljárásban kérheti a bíróságtól azt is, hogy a bíróság a ki nem elégített követelés megfizetésére kötelezze az (1) bekezdés alapján az adós volt vezetőjét.

3. szám

2006. évi V. Tv. 118/A. § (1) Ha a korlátozott tagi felelősséggel működő céget a cégbíróság kényszertörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből, a cég - a cég törlésének időpontjában a cégjegyzékbe bejegyzett - volt tagja korlátlanul felel a cég hitelezőjének kielégítetlen követelése erejéig, ha a tag a korlátolt felelősségével visszaélt. Több tag felelőssége egyetemleges.

(2) Korlátozott felelősségükkel visszaéltek azok a tagok, akik tartósan hátrányos üzletpolitikát folytattak, a cég vagyonával sajátjukként rendelkeztek, továbbá azok, akik olyan határozatot hoztak, amelyről tudták vagy az általában elvárható gondosság mellett tudhatták volna, hogy az a cég törvényes működésével nyilvánvalóan ellentétes.

(3) Ha a korlátozott tagi felelősséggel működő céget a cégbíróság a kényszertörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből, az a volt tag, aki a kényszertörlési eljárás megindulását megelőző három éven belül ruházta át részesedését, korlátlanul felel a cég hitelezőjének kielégítetlen követelése erejéig, ha a korlátolt felelősségével tagsági jogviszony alatt visszaélt vagy a részesedésének átruházásakor rosszhiszemű volt. Mentésül a tag a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el. Több tag felelőssége egyetemleges.

118/B. § (1) Ha a cégbíróság a céget kényszertörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből, a cég vezető tisztségviselője - ideértve a kényszertörlési eljárás előtt a cégjegyzékből törölt vezető tisztségviselőt is - az okozott hátrány erejéig felel a kielégítetlenül maradt hitelezői követelésekért, ha a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el, és ezáltal a cég vagyona csökkent, illetve a hitelezők követeléseinek kielégítése meghiúsult. Több vezető tisztségviselő esetén felelősségük egyetemleges.

(2) E § alkalmazásában vezető tisztségviselő a cég által megválasztott végelszámoló is. E § alkalmazásában a cég vezető tisztségviselőjének minősül az a személy is, aki a cég döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt.

(3) A fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

(4) Mentésül a felelősség alól a vezető tisztségviselő, ha bizonyítja, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezető tisztségviselői jogviszonya alatt vagy ügyvezetési tevékenysége miatt következett be, a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően pedig az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Ha a vezető tisztségviselő a kényszertörlés elrendelését megelőzően vagy a kényszertörlési eljárás alatt nem tett eleget a számviteli beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy - végelszámolás esetén - nem teljesítette a 98. § (3) bekezdés *a)*, *c)* és *d)* pontja szerinti kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. A hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell akkor is, ha a kényszertörlési eljárást végelszámolás előzte meg és a végelszámoló nem tett eleget a 104. § (3) és (4) bekezdésében foglalt kötelezettségének.

118/C. § (1) Hitelező az a személy, aki követelését a kényszertörlési eljárásban a 117. § (2) bekezdése szerint bejelentette és követelése jogerős és végrehajtható bírósági, hatósági határozaton, más végrehajtható okiraton alapul vagy nem vitatott vagy elismert, pénz- vagy pénzben kifejezett vagyoni követelés.

(2) A hitelező a keresetét a cég törlését elrendelő jogerős határozat Cégek Közlönyben való közzétételét követő kilencven napos jogvesztő határidőn belül a cég utolsó bejegyzett székhelye szerint illetékes törvényszéken terjesztheti elő.

4. szám

Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.110/2016/7.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes felszámolója megbízásából eljáró felperesi képviselő által képviselt felperes által I-III. r. alperes jogi képviselője által képviselt (8600 Siófok, Bolyai János utca 13/B.) I. rendű alperes, személyesen eljáró II. rendű alperes, I-III. r. alperes jogi képviselője által képviselt III. rendű alperes ellen, - hitelezői igény kielégítése iránt - indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2016. január 13. napján kelt 17.G.40.175/2015/7. számú ítélet ellen a felperes részéről 9. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán - a 2016. június 1-jén tartott nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, fizessen meg a magyar államnak - az illetékes adóigazgatóság külön felhívására - 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési illetéket, továbbá az I. r. és III. r. alpereseknek 15 napon belül - személyenként - 150.000-150.000 (százötvenezer - százötvenezer) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, kötelezte perköltség megfizetésére az I. r. és III. r. alperes javára, valamint az állam javára az illeték megfizetésére.

Határozatát azzal indokolta, hogy a felperes keresetében kérte, kötelezze a bíróság az alpereseket egyetemlegesen 81.424.000 Ft és járulékai megfizetésére, annak megállapítása mellett, hogy az alperesek - mint a adós társaság (adós társaság) vezető tisztségviselői - az adós társaság fizetéképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, és emellett a felperes hitelezői követelésének kielégítését megghiúsították.

A felperes keresetét arra alapította, hogy az adós társaság 2011. február 16-ai kezdő időponttal felszámolás alá került. A felperes 81.424.000 Ft és járulékai hitelezői igényét bejelentette a felszámolási eljárásban. A vezető tisztségviselők nem adták át vagyont a felszámoló részére, hitelezői igény kielégítésére nem került sor. Az adós társaság felszámolási eljárása egyszerűsített módon befejeződött, az adóst törölték a cégnyilvántartásból.

A felperes keresetének jogalapjaként az 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1) bekezdését jelölte meg, majd keresetét úgy módosította, hogy a felperes felelősségét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: új Ptk.) 3:118. §-a alapján is kérte megállapítani.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Cstv. 33/A. § értelmében az igényérvényesítés kétlépcsős: a felszámolási eljárás folyamatban léte alatt kell kérni a vezető tisztségviselők felelősségének megállapítását és a felszámolási eljárás befejezését követően 60 napos jogvesztő határidőn belül nyújtható be a marasztalási kereset.

A felperes bejelentette, hogy a felszámolási eljárás alatt külön felelősség megállapítására irányuló pert nem indított. Az adós társaság felszámolási eljárást követő jogerős megszüntetésére 2014. február 10-én került sor, ennek közzététele 2014. április 9-én történt

meg, így a perindításra nyitva álló határidő 2014. június 8. napján járt le. Ily módon a felperes 2015. október 22-én benyújtott keresete elkésett.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes új Ptk.-ra alapított kérelme is alaptalan, mert az adós társaság megszűntetésekor még nem lépett hatályba az új polgári törvénykönyv. Kifejtette, hogy e törvényhely alkalmazására azért sincs lehetőség, mert ez az általános kártérítési felelősséget megállapító szabály, szemben a Cstv. 33/A. §-ában szabályozott speciális felelősséggel, e két felelősségi forma nem helyettesítheti egymást. Az alperesek felelősségét csak a speciális törvényi rendelkezések alapján lehet vizsgálni, azonban a felperes a csődtörvény rendelkezéseiben meghatározott jogvesztő határidőt elmulasztotta.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel és kérte annak hatályon kívül helyezését eljárási szabálysértésre hivatkozva. Jogorvoslati kérelmében arra hivatkozott: az elsőfokú eljárásban kérte - ha az alperes a tárgyaláson nem jelenik meg - a bíróság az alpereseket a kereseti kérelem szerint marasztalja. Az elsőfokú tárgyaláson II. r. alperes nem jelent meg, azon őt senki sem képviselte, ellenkérelmet nem terjesztett elő. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett az ítélet meghozatala során, mert az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 136. § (2) bekezdése szerinti bírósági meghagyás kibocsátására volt lehetősége és kötelezettsége, de ennek a kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Az I. r. és III. r. alperes kifejtette, hogy a felperes egyetemleges marasztalási kereseti kérelmére tekintettel az alperesek között kényszerű pertársaság jött létre, ezért az I. rendű és III. rendű alperes elsőfokú eljárásban előadott érdemi ellenkérelme a II. rendű alperesre is kihat.

A Fővárosi ítélőtábla a rendelkezésre álló adatok alapján az alábbiakat állapította meg.

A felperes keresetéhez mellékelte a felszámoló hitelezői igény visszaigazolását tartalmazó okiratot, mely szerint a felperes hitelezői igénye 81.424.000 Ft összegben került nyilvántartásba vételre, „a regisztrációs díj megfizetését követően”. Az adós társaság hitelezői igényei között feltüntetésre került a felperes hitelezői igénye 81.424.000 Ft összegben, azonban a felperes részéről befizetett regisztrációs díj igényt e táblázat nem tükröz.

Az elsőfokú eljárásban a felperes 6. számú beadványában bejelentette, hogy a tárgyaláson nem tud megjelenni, kérte a tárgyalás távollétében történő megtartását. A beadvány azt tartalmazta: „kérem, hogy ha az alperesek a tárgyaláson nem jelennek meg, szíveskedjék az alpereseket kereseti kérelmünk szerint marasztalni”.

A 2016. január 13-án 13 órára kitűzött tárgyaláson a felperes és a II. r. alperes szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg. Az I. és III. r. alperesek a tárgyaláson arra tekintettel is kérték a kereset elutasítását, hogy a keresetlevél mellékleteiből nem állapíthatók meg, hogy a felperes hitelezőnek minősül-e, mert ugyan bejelentette hitelezői igényét, de regisztrációs díjat nem fizetett.

A felperes az ítélőtábla felhívására csatolta az adós társaság zárójelentését, melynek hitelezői igények című táblázata szerint a felperes javára 25.000.000 Ft, a Cstv. 57. § (1) bekezdés a) pontjába sorolt követelésként; 82.238.420 Ft, a Cstv. 57. § (1) bekezdés d) pontjába sorolt követelésként és 200.000 Ft, a Cstv. 57. § (1) bekezdés f) pontjába sorolt követelésként vett nyilvántartásba, így módon a felperesnek összesen 82.463.420 Ft hitelezői igényét vette nyilvántartásba a felszámoló. A felszámolásban négy hitelező részéről mindösszesen 82.927.453 Ft hitelezői igény bejelentésére került sor.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint alaptalan.

Jelen eljárásban az alperesek által vezetett adós társaság adós elleni fizetéseképtelenségi eljárást megindító beadvány benyújtásakor (2010. szeptember 30-án) hatályos csődtörvényi rendelkezések az irányadóak.

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló Cstv. 33/A. § (1) értelmében a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a

bíróságtól [6. § (1) bekezdés] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges.

A korábbi csődtörvényi rendelkezések szerint 63. § (3) bekezdés - jelenleg a 33/A. § (6) bekezdés - értelmében kérheti(k) a hitelező(k) a jogerősen megállapított felelősség alapján a felszámolási eljárás jogerős lezárását követő 60 napos jogvesztő határidőn belül - a ki nem elégített követelés(ük) erejéig - a volt vezető(k) marasztalását.

A polgári perrendtartásról szóló Pp. 136. § (2) bekezdés értelmében ha az első tárgyalást az alperes mulasztja el és írásbeli védekezést nem terjesztett elő, a bíróság a felperes kérelmére az alperest az idézéssel közölt kereseti kérelemnek megfelelően bírósági meghagyással kötelezi, egyben marasztalja a felperes költségeiben.

A fenti törvényi rendelkezés megfelelő értelmezése szerint a bírósági meghagyás kibocsátásának nincs helye, ha a felperes nem terjeszt elő határozott kérelmet a bírósági meghagyás kibocsátására, illetve ha a kereseti követelés a keresetlevélből kitűnően aggályos. Nem bocsáthatja ki a bíróság a meghagyást akkor sem, ha a per megszüntetésének lenne helye.

A Pp. 157. § a) pontja alapján a bíróság a pert megszünteti, ha a keresetlevelet már a 130. § (1) bekezdésének a)-h) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani.

A Pp. 130. § (1) bekezdés h) pontja értelmében a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy külön jogszabály a keresetindításra határidőt állapít meg, ezt a felperes elmulasztja.

Jelen perben bírósági meghagyás kibocsátásának nem volt helye az alábbiak szerint.

A felperes nem terjesztett elő határozott kérelmet a bírósági meghagyás kibocsátása iránt, a kereset szerinti marasztalásra irányuló kérelem nem tekinthető bírósági meghagyás kibocsátása iránti határozott kérelemnek, mert az a marasztalási ítélet meghozatalára irányul.

A felperes a Cstv. 33/A. §-ában írt perindítási jogvesztő határidőket elmulasztotta, ezért a Pp. 130. § (1) bekezdés h) pontja alapján a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítás elmulasztása esetén a per a 157. § a) pontja szerinti megszüntetésének lett volna helye - ha a felperes nem módosítja a jogalapot - ez pedig kizárja a bírósági meghagyás kibocsátását.

Az adós társaság a Polgári Törvénykönyvről szóló új Ptk. hatályba lépését megelőzően jogerősen megszűnt, ahogyan azt az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította, ebből következik, hogy az adós társaság elleni felszámolási eljárásra, és a felszámolást megelőzően a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet utáni, az adós vezetői terhére felrótt magatartásokra is korábban került sor, ezért az új Ptk.-ra a felperes keresete nem alapítható.

A felperes keresetében felhívta a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (3) bekezdését is, azonban e törvényhely éppen a Cstv.-re, mint külön törvényre utal, amely a vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségeit előírhatja. Így a kereset ezen jogszabályhely értelmében is alaptalan volt.

A fenti tényeket az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan észlelte, ezért - egyrészt határozott kérelem hiányában, másrészt a jogvesztő határidőn túli előterjesztés okain, harmadrészt a perben nem alkalmazható jogszabályra alapított, ezért aggályos kereset tekintetében - helyesen járt el, amikor nem bocsátott ki bírósági meghagyást.

Az I. r. és III. r. alperes fellebbezési észrevételében tévesen állította, hogy az egyetemleges marasztalási kereset kényszerű pertársaságot teremt és ezért az I. r. és III. r. alperes jognyilatkozata kihatott a - nyilatkozat tételt elmulasztó - II. r. alperesre is. A bírói gyakorlat szerint az egyetemleges kötelezettség nem hoz létre szükségképpen egységes pertársaságot.

Annak Pp. 51. § a) pontjában rögzített feltételeit ugyanis az anyagi jog szabályai határozzák meg. Ha többen közösen okoznak kárt, bármelyik károkozó (vagy mind együtt) perelhető, de alperesként önállóan és különböző módon védekezhetnek. Az egyik károkozóra hozott döntés - perben való részvétel nélkül - a többi károkozóra nem terjed ki.

Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 77. §-a alapján kötelezte az ítéletábla az eredménytelenül fellebbező felperest a feljegyzett 2.500.000 Ft fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján, valamint a jogi képviselővel eljáró I. r. és III. r. alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (3)-(5) bekezdésében foglaltak szerint mérlegeléssel megállapított, Áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíj megfizetésére. A II. r. alperes részéről igazolt költség nem merült fel, ezért az ő vonatkozásában a határozathozatalt mellőzte.

Budapest, 2016. június 1.

5. szám

Fővárosi Ítéletábla 11.Gf.40.665/2015/4.

A Fővárosi Ítéletábla a felperesi képviselő által képviselt felperesnek, a Bolevác és Vörös Ügyvédi Iroda (1053 Budapest, Veres Pálné u. 9. I. 2., ügyintéző: dr. Bolevác Éva ügyvéd) által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. október 21. napján meghozott 33.G.42.734/2015/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban, a 2016. május 4. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 200.000 (kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak, az illetékes adóhatóság külön felhívására 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte őt arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 381.000 forint perköltséget, továbbá a magyar államnak az adóhatóság külön felhívására 1.500.000 le nem rótt kereseti illetéket.

Határozatában megállapított tényállás szerint az 1. pénzintézet (a továbbiakban: bank) és a adós társaság (a továbbiakban: adós) 2006. szeptember 18-án 2.114.000.000 forint összegű forgóeszköz kölcsönszerződést, 700.000.000 forint összegű rulírozó hitelszerződést, és 50.000.000 forint tőke összegű folyószámlahitel szerződést kötött. A kölcsönök biztosítékeként jelen per felperese dologi biztosítéket szolgáltatott, ennek alapján a bank részére a ... helyrajzi számú, a ... helyrajzi számú, a ... helyrajzi számú, természetben a ...

szám alatti ingatlanokra, valamint a ... helyrajzi számú, természetben az felperes címe. Szám alatt található ingatlanra jelzálogjog került bejegyzésre.

Az adós, valamint jelen per felperese 2014. február 4-én pert indított a bank ellen szerződések érvénytelenségének megállapítása és kártérítés megfizetése iránt. A peres eljárás a Fővárosi Törvényszék előtt 27.G.41.816/2014. ügyszám alatt folyik (a továbbiakban: másik per).

Az adós felszámolását a felszámolási ügyben eljáró bíróság 2015. március 23. napján kelt végzésével rendelte el, felszámolóként a jelen per alperesét jelölte ki, a felszámoló társaság pedig felszámolóbiztos nevet nevezte ki felszámolóbiztosnak.

A másik perben 2015. június 10-én megtartott tárgyaláson az időközben felszámolás hatálya alá került adós, mint I. rendű felperes a bank ellen előterjesztett keresetétől - a felszámolóbiztos döntésére hivatkozással - elállt, ezért a perbíróság a pert e részében megszüntette, végzése 2015. július 21-én jogerőre emelkedett. Ugyanakkor a 24/II. számú végzéssel felhívta jelen per felperesét (a másik perben II. rendű felperest), hogy keresetét 15 napon belül pontosítsa, határozott kereseti kérelmet terjesszen elő, amelyből kitűnik, mely szerződések mely pontjai érvénytelenségének megállapítását kéri. Tájékoztatta őt arról, hogy ha olyan szerződések érvénytelenségének megállapítását kéri, amelyekben szerződő fél vagy zálogkötelezett a adós társaság (a másik perben korábban I. rendű felperes), akkor őt vonja alperesként perbe, mert a szerződés megtámadására irányuló perben a szerződő felek perben állása kötelező.

A felperes a jelen pert megindító keresetlevelében 414.897.960 forint és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest kártérítés címén, a [2013. évi V. törvény](#) (a továbbiakban: [Ptk.](#)) [6:519. §](#) alapján. Késedelmi kamat követelését a [Ptk. 6:48. §-ára](#) alapította, annak kezdő időpontját 2014. február 4. napjában jelölte meg, a perköltséget pedig a [32/2003. \(VIII. 22.\) IM rendelet](#) (a továbbiakban: [IM rendelet](#)) [3. § \(2\) bekezdés a\) és b\) pontjára](#) hivatkozással kérte megállapítani.

Keresetét azzal indokolta, hogy az adósnak a felszámolóbiztos döntésén alapuló, másik perben történő elállása megfosztotta őt attól, hogy zálogkötelezetti helytállása a kötelmi adós tartozásaiért valóban csak olyan mértékben álljon fenn, amilyen mértékben az a pénzügyi intézmény megilleti. Amennyiben zálogkötelezettként helyt kell állnia a bank felé, úgy a felperes az adóssal szemben már nem fogja tudni a megtérítési igényét érvényesíteni, hiszen arra a felszámolási eljárás miatt már nem lesz lehetősége. Megítélése szerint a felszámolóbiztos jogellenesen járt el, az intézkedése nem felelt meg az [1991. évi XLIX. törvény](#) (a továbbiakban: [Cstv.](#)) [54. §-ában](#) előírt, a felszámolótól elvárható gondossággal tanúsított intézkedésnek. Állította, hogy emiatt a felperessel szemben a banki hitelező követelése folyamatosan növekszik, ellenben, ha az elállásra nem került volna sor, úgy az adós tartozása csökkent volna a perben érvényesített követelés összegével, ezáltal az ő (dologi jogi) helytállási kötelezettsége is alacsonyabb mértékű lenne a jövőben. A károkozó magatartás tehát a felszámoló döntésén alapuló keresettől elállással valósult meg, ezzel az intézkedéssel a felszámoló a felperesnek vagyoni hátrányt okozott, mivel a per megszüntetése miatt már nincsen olyan szembeállítható felperesi követelés a másik perben, amelyre az adós tulajdonosai alappal hivatkozni tudnának. A felszámolási eljárásban a felszámolóbiztos a felszámoló nevében járt el, ezért a [Ptk. 6:540. §](#) és a [6:542. §](#) alapján a kártérítési követeléséért az alperest terheli felelősség.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte időelőttiség okán az [1952. évi III. törvény](#) (a továbbiakban: Pp.) [157. § a\)](#) pontja, és a [130. § \(1\) bekezdés f\)](#) pontja alapján, másodlagosan az alperes nem megfelelő személyben történő megjelölése okán a [Pp. 157. § a\)](#) pontja alapján alkalmazandó [Pp. 130. § \(1\) bekezdés g\)](#) pontja szerint.

Érdemben kérte a kereset elutasítását, továbbá felperes perköltség megfizetésére marasztalását az [IM rendelet 3. § \(2\) bekezdés c\)](#) pontja szerint.

Állította, hogy nem valósított meg jogellenes magatartást azzal, hogy a másik perben, mint I. rendű felperes a [Pp. 160. §-ban](#) biztosított elállási jogával élt. A felszámolóbiztos a felszámolás kezdő időpontját követően áttekintette a per anyagát, és úgy ítélte meg, hogy a kereset várhatóan nem fog eredményre vezetni, az csak felesleges perköltséget okoz az adós társaságnak. Álláspontja szerint jogellenes magatartás hiányában a [Ptk. 6:519. §](#) szerinti tényállás nem valósult meg, ezért az alperes kártérítés megfizetésére nem kötelezhető. Hangsúlyozta, hogy a másik perben a felperest változatlanul megilleti mindaz a jogosultság, amely annak érdekében szükséges, hogy a másik per a felperesre kedvezően záruljon.

Az okozati összefüggés hiányára is hivatkozott. Érvelése szerint a felperes helytállási kötelezettsége nem a felszámolóbiztos keresettől történő elállása miatt keletkezett, hanem évekkorábban, amikor jelzálogjogot biztosított a tulajdonában álló ingatlanokra az adós kölcsönének biztosítása végett. Hivatkozott arra is, hogy a felperes a kárigénye megszerúségét sem bizonyította, erre vonatkozóan semmilyen tényelőadást nem tett, és bizonyítékot sem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta alaposnak.

Elsődlegesen a felperes (helyesen: az alperes) permegszüntetési kérelmeit vizsgálta, és e körben kifejtette, hogy a perindítás nem tekinthető idő előttinek, mert a felperes a keresetét arra alapította, hogy az adós elállása miatt a kára már bekövetkezett. Nem volt helye a per megszüntetésének a [Pp. 157. § a\)](#) pontja alapján alkalmazandó [Pp. 130. § \(1\) bekezdés g\)](#) pontja alapján sem, mert a másik perben ugyan az adós állt el a pertől, azonban erre a felszámolóbiztos döntése alapján került sor, jelen perben pedig a felperes éppen a felszámolóbiztos ezen eljárását sérelmezte. Kártérítési pert akárki ellen lehet indítani, ezért az alperes által hivatkozott permegszüntetési rendelkezés nem alkalmazható.

A perbeli jogvitát összefoglalva rögzítette, a felperes a keresetét arra alapította, hogy az alperes, mint az adós felszámolója nem a tőle elvárható gondossággal járt el, magatartásával megszegte a [Cstv. 54. §-ában](#) előírtakat, miáltal a felperest megfosztotta attól, hogy helytállása az adós tartozásaiért valóban csak olyan mértékben álljon fel, amilyen mértékben az a bankot megilleti.

Részletesen idézte a [Ptk. 6:519. §](#) és [6:520. § d\)](#) pontjának szabályát, valamint a [6:521. §](#) rendelkezését, melyek alapján azt vizsgálta:

a) az elállás által az alperes oldalán kár bekövetkezett-e,

b) az alperes által előidézett elállás és a felperes által állítottan bekövetkezett kár között okozati összefüggés áll-e fenn,

c) a felperes által állított károkozás jogellenes volt-e.

Amennyiben mindhárom törvényi feltétel fennáll, úgy a kártérítési felelősség alóli mentesülés érdekében az alperesnek kell bizonyítania, hogy a károkozó magatartás neki nem volt felróható.

Úgy ítélte meg, hogy az I. és II. rendű felperesek által a másik perben előterjesztett kereseti kérelem sikeres érvényesítéséhez nem szükséges az adós felperesként történő perben állása, hiszen a zálogkötelezett (másik perben II. rendű felperes) önálló jogon indíthat érvénytelenségi pert, ehhez nem szükséges, hogy a felperesi oldalon maga a kötelmi adós is fellépjen. Ha a per tárgya olyan szerződés, amelyben a perben bennmaradó felperes nem szerződő fél (mint jelen esetben is), a hitelszerződés, illetőleg meghatározott részei érvénytelenségének megállapításához a szerződő fél adósnak perben kell állnia, ezért hívta fel erre a másik ügyben eljáró bíróság a felperest. A perbevonás felperes joga, kizárólag felperestől függ, hogy a másik per érdemi tárgyalását a bíróság meg fogja-e kezdeni, vagy sem, ugyanis kizárólag a felperes teheti meg a pernyertességéhez szükséges lépéseket, neki kell előterjesztenie azokat a bizonyítékokat, amelyek a kereset tényállításait alátámasztják, és a kereseti kérelmét megalapozzák. Úgy vélte, hogy a felperes a másik perben az adós nélkül is teljes körűen rendelkezik a pernyertességhez szükséges jogi eszközökkel, ezért a felszámolóbiztos magatartása és a felperes által az adós elállására hivatkozással állított kár között logikailag kizárt az okozati összefüggés.

Mivel a [Ptk. 6:519. §-ában](#) előírt kártérítési elemek konjunktívák, már egyetlen feltétel hiánya esetén sem állapítható meg a kártérítési felelősség, ennek következtében a többi tényállási elem vizsgálatát (jogellenesség, felróhatóság vagy annak hiányát) szükségtelennek ítélte.

A pervesztes felperest az alperes perköltségében marasztalta a [Pp. 78. § \(1\) bekezdése](#) alapján, az alperes jogi képviselőjének díját az [IM rendelet 3. § \(2\) bekezdés b\) pontja](#) és [\(6\) bekezdése](#) mérséklésre vonatkozó rendelkezése alkalmazásával állapította meg 300.000 forint + áfa összegben. Tájékoztatást adott arról, hogy a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illetéket a felperesnek a [6/1986. \(VI. 26.\) IM rendelet 13. § \(2\) bekezdése](#) és [15. § \(3\) bekezdése](#) alapján kötelessége megfizetni a magyar államnak az adóhatóság külön felhívására.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára, másodlagosan kérte annak megváltoztatását, és a keresetének helyt adó ítélet meghozatalát.

Jogorvoslati kérelmében kifejtettek szerint az elsőfokú ítélet sérti a [Pp. 206. § \(1\) bekezdésének](#), a [Pp. 221. § \(1\) bekezdésének](#) rendelkezéseit, és az eljárási alapelvek közül a [Pp. 2. § \(1\)](#), [3. § \(3\)](#), valamint [3. § \(6\) bekezdésének](#) rendelkezését. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az első tárgyalást 2015. október 1-jén kézbesített idézésével 2015. október 9. napjára tűzte. A felperes 2015. október 7. napján kelt, személyesen benyújtott beadványában tájékoztatta a törvényszéket arról, hogy 9-én akadályoztatása folytán a tárgyaláson megjelenni nem tud, annak távollétében való megtartását kéri. Kérte továbbá, hogy a törvényszék biztosítson határidőt a részére a várhatóan első tárgyaláson előterjesztett alperesi érdemi ellenkérelem megismerésére és nyilatkozattételre. Az elsőfokú bíróság 2015. október 9-én a tárgyalást megtartotta, ekkor került sor az alperes érdemi ellenkérelmének benyújtására is. A törvényszék figyelmen kívül hagyta a kérelmét, és az első tárgyaláson a tárgyalást berekesztette, a határozathirdetés időpontjaként 2015. október 21. napját jelölte ki. Ezzel az

intézkedésével megfosztotta őt minden további jognyilatkozat megtételétől. Nem tette lehetővé számára, hogy az érdemi ellenkérelmet megismerhesse, és annak ismeretében éljen a jogaival. Érvélese szerint a határozathirdetésre halasztás azt mutatja, hogy a bíróságnak is időre volt szüksége a döntésének megindokolásához, ezért azt is megtehetette volna, hogy a tárgyalást berekesztés nélkül október 21-re halasztja, és lehetőséget biztosít a részére, hogy nyilatkozatot tegyen az alperes érdemi védekezésére. Állította, hogy az október 9-i jegyzőkönyvet az érdemi ellenkérelemmel, és az október 21-i határozathozatalról készült jegyzőkönyvvel együtt 2015. október 30-án postázta a törvényszék, azt 2015. november 6-án vette kézhez. Fenti eljárásával az elsőfokú bíróság nem biztosította a tisztességes eljárás követelményét, indokolatlanul és kizárólag csak az alperes érdekeit figyelembe véve hozta meg döntését.

Az elsőfokú ítéletben kifejtett érdemi álláspontot tévesnek ítélte, hivatkozva arra, hogy az adós elállása folytán az addig egy perbeli pozícióban álló felek perbeli pozíció megváltozik, egymással szemben álló felekké válnak. Mindez arra vezet, hogy amennyiben a felperes pernyertes lesz a másik perben, úgy az egyébként felszámolás alatt álló adóssal szemben fog pert nyerni, és pedig az érvénytelenségi jogcím alapján akként, hogy az adós túrni köteles az érvénytelenségből eredő jogkövetkezményeket. Értelemszerűen azonban a másik perben ő azon igényeket nem tudja fenntartani, amelyek kizárólag az adóst illetik, és amelyeket egyébként az adós eredetileg érvényesített is. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítéletből nem derül ki a bíróság által hivatkozott, másik perre vonatkozó 24/II. számú végzésről miként volt a bíróságnak tudomása, amennyiben ezt figyelembe vette, ezen periratot a jelen per részévé kellett volna tennie a bizonyítási eljárás keretében. Feltételezte, hogy a másik per iratanyagának megismerése a tárgyalás berekesztése és az ítélet meghozatala közötti időben történ, így az erre való utalás az ítéletben eljárási szabályt sért.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartva jogszerű döntést hozott.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az iratok alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kiemelt ügyekre vonatkozó peres eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, eljárási jogszabálysértést nem követett el, amely az eljárás megismétlésének elrendelését tenné indokolttá.

E körben utal arra, hogy az elsőfokú bíróság nem zárta el a felperest attól, hogy az első tárgyaláson várható alperesi védekezésre nyilatkozzon, hiszen a felperest szabályosan megidézte az első tárgyalásra. Amennyiben a felperes jogi képviselője a 2015. október 9. napjára kitűzött tárgyaláson való megjelenésben akadályoztatva volt, lehetősége lett volna helyettesről gondoskodni azzal, hogy útmutatást ad a helyettesítőjének a várható alperesi védekezés alapján szükségesnek vélt nyilatkozattételre vonatkozóan.

A felperes keresetében megjelölt kárigény (pertárgy-érték) alapján az elsőfokú bíróságnak a [Pp. XXVI. fejezet](#) „kiemelt jelentőségű perekre” vonatkozó szabályait kellett alkalmaznia, amely azt jelentette, hogy az ügyet soron kívül kellett intéznie.

Az elsőfokú eljárás iratai szerint a felperes a tárgyalás távollétében való megtartását 2015. október 7-én - két nappal a tárgyalás előtt - benyújtott beadványában kérte. Az alperes az

érdemi védekezését 2015. október 8-án - egy nappal a tárgyalás előtt - írásban nyújtotta be a bírósághoz, azt tehát iratbetekintéssel a tárgyalást megelőző napon a felperes meg is ismerhette volna.

Rámutat továbbá arra is, hogy a [Pp. 141. § \(2\) bekezdése](#) értelmében a kereset és az alperesi ellenkérelem ismertetését követően a bíróságnak akkor kell nyilatkoznia a feleket, ha arra a tényállás felderítése miatt szükség van. Jelen esetben azonban a felperes keresetében előadott tények alapján további bizonyítást az elsőfokú bíróság nem talált szükségesnek, a döntését további bizonyítás elrendelése nélkül meghozta.

Megállapítható az is, hogy a 2015. október 9-én megtartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság a per anyagává tette a másik perben hozott 24/II. számú végzést azzal, hogy azt részletesen ismertette, és ennek tényét jegyzőkönyvbe is foglalta. Ezt a jegyzőkönyvet a tárgyalást követően (2015. október 20-án), elektronikus úton a felperes jogi képviselője részére már megküldte. Nem valós tehát az a hivatkozás sem, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében az értékelési körébe vont egy olyan, a másik perben hozott bírósági tájékoztató végzést, amelyet csak a tárgyalás berekesztése és a határozat meghozatala között ismert meg, és nem tett a per anyagává.

Az elsőfokú bíróság az alperes érdemi ellenkérelmében előadott permegszüntetési indítványokat nem találta alaposnak, azoknak nem adott helyt. Az elsőfokú bíróság tehát sem a fegyveregyenlőség elvét, sem a tisztességes eljárás elvét nem sértette meg, az eljárása folyamán a felperes jogait nem csorbította.

Az elsőfokú bíróság a döntését lényegében a felperes keresetében előadott tényekre alapította, az általa megállapított releváns tények nem ellentétesek az elé tárt adatokkal. Jogkövetkeztetése tért el a felperes álláspontjától, de eltért az alperes védekezésének érveitől is, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a felperes keresete érdemben alaptalan, mert az általa hivatkozott felszámolóbiztosági magatartás (a másik perben történő elállás) és az alperes által okozott kár között az okozati összefüggés nem állapítható meg.

A fellebbezés kapcsán a másodfokú bíróság a következőket hangsúlyozza:

A felperes arra nem hivatkozott, nem is igazolta, hogy a adós társaság elleni felszámolás során hitelezőként bejelentkezett volna, ebből következően az adós társaság kártérítési igényétől történő elállás folytán beálló esetleges felszámolási vagyonszűkülésre sem hivatkozhat megalapozottan. Mivel a felperes a szerződéses jogviszonyban zálogkötelezett, ahhoz valóban érdeke fűződik, hogy a pénzintézet javára a kötelmi kötelezett tartozása a jogszerű összegben kerüljön meghatározásra, az ennek érdekében indított per folytatásától azonban nincs elzárva.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet annak helyes indokai alapján, a [Pp. 253. § \(2\) bekezdése](#) értelmében helybenhagyta, annak indokaira ezúttal csupán hivatkozik [[Pp. 254. § \(3\) bek.](#)].

Az eredménytelenül fellebbező felperes a másodfokú eljárás során felmerült saját költségeit a [Pp. 239. §, 78. § \(1\) bekezdése](#) alapján köteles viselni, és ugyanezen jogszabályi rendelkezések alapján köteles az alperes másodfokú perköltségét is megfizetni. Az alperesi képviselő jogi képviselétével kapcsolatos költségét az [IM rendelet 3. § \(5\) bekezdése, \(6\) bekezdése](#) és [4/A. §](#) alapján mérlegeléssel állapította meg. Köteles megfizetni az

illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 2.500.000 forint fellebbezési illetéket is az államnak az illetékhivatal külön felhívására a [6/1986. \(VI. 26.\) IM rendelet 13. § \(2\) bekezdés](#) és [15. § \(3\) bekezdés](#) alapján.

Budapest, 2016. május 4.

6. szám

BDT2015. 3272.

Nincs akadálya annak, hogy egy kft. belső szervezeti felépítését úgy határozza meg, hogy operatív irányító szerve nem egyszemélyi vezető tisztségviselő (ügyvezető), hanem igazgatóság

Alkalmazott jogszabályok: [2013. évi V. tv. 3:4. § \(2\)-\(3\) bek.](#), [3:21. § \(1\) bek.](#), [3:196. § \(1\) bek.](#)

Az I. Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság cégnyilvántartási adatai szerint a társaság tagjai Cs. Tamás, S. István László, E. Habib és É. Gábor. É. Gábor a társaság bejegyzett ügyvezetője is.

A társaság 2014. június 27-én taggyűlést tartott, melyen elhatározta a társasági szerződésének a [2013. évi V. törvény](#) (a továbbiakban: **Ptk.**) szerinti módosítását, és azt, hogy a társaság ezen időponttól kezdve a **Ptk.-t** tekinti irányadónak működésére nézve.

A társaság 2014. július 24-én - jogi képviselő útján - a 2014. június 27-ei taggyűlési határozatokkal módosított társasági szerződése alapján változás bejegyzése iránti kérelmet terjesztett elő. A létesítő okirata 2014. június 27-ei módosítása keltének bejegyzését, továbbá É. Gábor ügyvezetőkénti törlését és valamennyi tag képviselőre jogosult vezető tisztségviselőkénti bejegyzését kérte. Tisztségként „intézőbizottsági tag”, „igazgatósági tag”, valamint „igazgató elnök” került feltüntetésre.

A társasági szerződésnek a társaság ügyvezetését és a cégjegyzés módját szabályozó 10. pontja többek között akként módosult, hogy a társaságnál igazgatóság működik, az igazgatóság elnökét a taggyűlés választja. A társaság taggyűlése a [Ptk. 3:196. § \(3\) bekezdése](#) értelmében az igazgatóság elnökéül É. Gábort választja meg 2014. június 27-étől határozatlan időre. Az igazgatóság tagjai: Cs. Tamás, S. István László és E. Habib. A társaság cégjegyzésére az igazgatóság tagjai önállóan jogosultak.

A kérelemhez csatolta a változás alapjául szolgáló, 2014. június 27-ei taggyűlési határozatokat, a társasági szerződést módosító okiratot, a társasági szerződésváltozásokkal egybefoglalt hatályosított szövegét és a társaság tagjainak igazgatósági tagságot elfogadó - összeférhetetlenségre is kiterjedő - nyilatkozatát.

Az elsőfokú bíróság 2014. augusztus 11-én kelt végzésével - elutasítás terhe mellett - 30 nap határidővel felhívta a társaságot, hogy létesítő okiratának módosításával a hatályos [2013. évi V. törvény](#) (a továbbiakban: [Ptk.](#)) [3:196. § \(1\) bekezdésében](#) foglaltaknak megfelelő ügyvezetésről gondoskodjon, e rendelkezés értelmében ugyanis „a társaság ügyvezetését egy vagy több ügyvezető látja el”. Csatoljon ennek megfelelően módosított, a hiánypótlásra felhívó végzés dátumát követő keltezéssel ellátott létesítő és módosító okiratot, valamint a [2006. évi V. törvény](#) (a továbbiakban: [Ctv.](#)) [1. sz. mellékletében](#) előírt nyilatkozatokat.

A társaság a 2014. szeptember 9-én előterjesztett nyilatkozatában kifejtette: álláspontja szerint a [Polgári Törvénykönyvről](#) szóló [2013. évi V. törvény](#) megalkotása és a gazdasági társaságokra vonatkozó szabályozásnak e törvénybe történő átültetése olyan jogalkotói szándékra utal, miszerint a jogi személyekre vonatkozó szabályokat az alapítók szabadon, saját igényeikre szabva határozhatják meg. Ennek során a kódexben foglaltaktól - [3:4. § \(3\) bekezdésének a\)-b\) pontjai](#) szerinti egyedi törvényi tilalmakat kivéve - eltérhetnek. A törvény [3:21. § \(1\) bekezdése](#) pedig kifejezetten lehetővé teszi jogi személyek esetében testület megválasztását. Korlátolt felelősségű társaság esetében a törvény egyrészt nem tartalmaz egyedi tilalmat, másrészt kifejezetten az adott élet- és gazdasági helyzethez igazodó eltérés talaján áll. A törvénykönyv szabályai modellként jelennek meg, amelytől való eltérés kifejezett indoka és célja a társaság esetében a harmadik személyek irányában fennálló felelősség megosztása a döntéshozó tulajdonosok között a cég irányítása, vezetése szempontjából meghatározó döntések tekintetében. Álláspontja szerint egy jogi személy vezetése belső szervezeti kérdés, melyre kiterjed a [Ptk. 3:3. §-a](#). Mindezek alapján kérte, hogy az elsőfokú bíróság a változásokat az eredeti kérelem alapján jegyezze be.

Az elsőfokú bíróság végzésével a változásbejegyzési kérelmet elutasította. A határozat indokolása szerint a társaság által hivatkozott [Ptk. 3:21. § \(1\) bekezdés](#) a törvény tematikájából is következően a jogi személyekre vonatkozó általános rendelkezés, melytől elhatárolandóak az egyes társasági formákra irányadó speciális, a törvény későbbi fejezeteiben konkretizált szabályok. A korlátolt felelősségű társaságokra vonatkozó különös rendelkezéseket a [Ptk. XIII. címe](#) tartalmazza. Ezen belül az ügyvezetés szabályait a [3:196. § \(1\) bekezdése](#) rögzíti, mely egyértelműen kimondja, a társaság ügyvezetését egy vagy több ügyvezető látja el. A korlátolt felelősségű társaságokra vonatkozó speciális rendelkezéseket a jogi személyekre vonatkozó általános szabályok nem írhatják felül, mivel e logika alapján az egyes társasági formák közti elhatárolás elenyészne.

A végzéssel szemben a társaság fellebbezett. Az első fokú határozat megváltoztatását, az elsőfokú bíróság változás bejegyzésére felhívását kérte. Arra hivatkozott: az igazgatóság megválasztására a cég működésének sajátosságai adtak okot, indoka és célja a belső felelősség megosztása. A társaság négy átfogó tevékenységi körét tekintve mindegyik igazgatósági tag a rábízott területet önállóan képviseli és felelős érte a többi igazgatósági taggal szemben is. E területek összefüggnek, azonban nem feltétlenül kell egymás konkrét feladataival foglalkozniuk. Az elnök a munkáltatói jogok gyakorlója a munkavállalók és a tagok felett.

A társaság taggyűlése a 2014. június 27-ei taggyűlésén a [Ptk. 3:21. § \(1\) bekezdésének](#) megfelelően döntött úgy, igazgatóságnak elnevezett testületet hoz létre, melynek célja nem a [Ptk. 3:196. § \(1\) bekezdésében](#) foglalt speciális szabály megszegése volt. Az ügyvezetők jogaikat és kötelezettségeiket tekintve - önálló cégjegyzési joggal - ügyvezetők maradnak, csupán testületként kívánnak működni. Egymás közötti feladatmegosztásukat és belső felelősségi viszonyaikat a létesítő okirat tartalmazza. A feladatmegosztást rendezik egy

testület révén, amely harmadik személyek irányába úgy hatályos, hogy döntésüket valamelyik igazgatósági tag ügyvezetői jogkörrel bíró személyként - mint kötelezettségvállaló - aláírja. Alláspontja szerint mindez nem sérti a [Ptk. 3:4. § \(3\) bekezdésének a\)-b\) pontjaiban](#) foglalt tilalmakat. Egy jogi személy vezetési rendszere belső szervezeti kérdés, amely a törvényi tiltások körén kívül esik, a tagok célja pedig a szervezeti és irányítási körülmények optimalizálása. A társaság által létrehozott testület - elnevezését kivéve - nem azonos a részvénytársaságnál szabályozott igazgatósággal, viszont a köznyelv által elfogadott, a törvény által nem tiltott kifejezés.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozott.

A cégbejegyzési és változásbejegyzési eljárásra a [2006. évi V. törvény](#) (a továbbiakban: [Ctv.](#)) tartalmaz rendelkezéseket.

A [Ctv. 46. § \(1\) bekezdése](#) szerint a cégbíróság a kérelem érkezését követően, legkésőbb nyolc munkanapon belül megvizsgálja, hogy azok az adatok, amelyeknek bejegyzését az adott cégformára vonatkozóan e törvény előírja ([24-25. §](#) és [27-29. §](#)), illetve a létesítő okirat, valamint a bejegyzési kérelem alapjául szolgáló, az [1-2. számú mellékletben](#) felsorolt, kötelezően, illetve szükség szerint csatolandó egyéb okiratok megfelelnek-e a jogszabályok rendelkezéseinek.

Ha a cégbejegyzési kérelem, valamint mellékletei nem felelnek meg az [\(1\) bekezdésben](#) foglaltaknak, a cégbíróság elutasítás terhe mellett hiánypótlásra felhívó végzést ad ki [[46. § \(3\) bek.](#)].

Ha a bejegyzést kérő a hiánypótlási határidőt elmulasztotta, vagy a hiánypótlást hiányosan, illetve hibásan terjesztette elő, a cégbíróság a cég bejegyzési kérelmét végzéssel elutasítja [[46. § \(6\) bek.](#)].

A [Ctv. 50. § \(1\) bekezdése](#) szerint a változásbejegyzési eljárásra - az e törvényben foglalt kivételekkel - a cég bejegyzésére vonatkozó eljárás rendelkezései megfelelően irányadók.

A hatálya alatt álló gazdasági társaságok szervezetése, működésére vonatkozóan a [Polgári Törvénykönyvről](#) szóló [2013. évi V. törvény](#) (a továbbiakban: [Ptk.](#)) tartalmaz rendelkezéseket.

A [Ptk. 3:3. § \(1\) bekezdése](#) értelmében a jogi személy általános szabályait kell alkalmazni, ha e törvény az egyes jogi személy típusokkal kapcsolatban eltérően nem rendelkezik.

A [Ptk. 3:4. § \(1\) bekezdése](#) szerint a jogi személy létrehozásáról a személyek szerződésben, alapító okiratban vagy alapszabályban (a továbbiakban együtt: létesítő okirat) szabadon rendelkezhetnek, a jogi személy szervezetét és működési szabályait maguk állapíthatják meg.

A [\(2\) bekezdés](#) értelmében a jogi személy tagjai, illetve alapítói az egymás közötti és a jogi személyhez fűződő viszonyuk, valamint a jogi személy szervezetének és működésének szabályozása során a létesítő okiratban - a [\(3\) bekezdésben](#) foglaltak kivételével - eltérhetnek e törvénynek a jogi személyekre vonatkozó szabályaitól.

A [\(3\) bekezdés](#) szerint a jogi személy tagjai, illetve alapítói nem térhetnek el az e törvényben foglaltaktól, ha az eltérést e törvény tiltja [[a\) pont](#)], vagy az eltérés a jogi személy

hitelezőinek, munkavállalóinak vagy a tagok kisebbségének jogait nyilvánvalóan sérti, vagy a jogi személyek törvényes működése feletti felügyelet érvényesülését akadályozza [b) pont].

A [Ptk. 3:21. § \(1\) bekezdése](#) értelmében a jogi személy irányításával kapcsolatos olyan döntések meghozatalára, amelyek nem tartoznak a tagok vagy az alapítók hatáskörébe, egy vagy több vezető tisztségviselő vagy a vezető tisztségviselőkből álló testület jogosult.

A [Ptk. 3:196. § \(1\) bekezdése](#) szerint a korlátolt felelősségű társaság ügyvezetését egy vagy több vezető tisztségviselő látja el.

A [Polgári Törvénykönyvről](#) szóló [2013. évi V. törvény](#) megalkotása - ahogyan az a törvény Magyarozatából is kitűnik - olyan jogalkotói szándékra utal, amely akként kíván változtatni a gazdasági társaságokra és más jogi személyekre vonatkozó szabályozás kiindulópontján, hogy a kógens szabályok helyett a diszpozitív, eltérést engedő rendelkezések válnak elsődlegessé. Mivel a diszpozitivitás elvének főszabállyá tétele a [Ptk.](#) jogi személyekre vonatkozó [Harmadik Könyvének](#) valamennyi rendelkezését érinti, ezért e szabályok - a szerződésekre vonatkozó szabályozáshoz hasonlóan - modelljellegűvé válnak.

A fentiekre figyelemmel modelljellegű szabálynak tekinthető a [Ptk. 3:3. § \(1\) bekezdésében](#) foglalt azon rendelkezés is, miszerint a jogi személy általános szabályait akkor kell alkalmazni, ha a [Ptk.](#) az egyes jogi személy típusokkal kapcsolatban eltérően nem rendelkezik.

Ennek következtében az ítéletábla nem osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a [Ptk. 3:21. §-ában](#) foglalt rendelkezés a jogi személyekre irányadó olyan általános szabály, amely nem írhatja felül a korlátolt felelősségű társaságokra vonatkozó, a [Ptk. 3:196. § \(1\) bekezdése](#) szerinti speciális rendelkezést.

A [Ptk.](#) a jogi személyek vonatkozásában alapelveként rögzíti, létrehozásukról a polgári jogi jogalanyok szabadon rendelkezhetnek. A létesítés szabadságára vonatkozó rendelkezések továbbá annak lehetőségét is biztosítják, hogy a jogi személyek alapítói, illetve tagjai a jogi személyek szervezetének és működésének szabályait is szabadon állapíthatják meg. Ennek keretében a jogszabályi rendelkezésektől is eltérhetnek. A diszpozitív szabályok tehát lehetővé teszik, hogy a jogi személyek létrehozóinak igényei a lehető legnagyobb mértékben érvényesüljenek a jogi személy szervezetének és működésének kialakítása során.

A [Ptk.](#) jogi személyekre vonatkozó rendelkezéseitől való eltérés lehetősége azonban nem korlátlan. A [Ptk. 3:4. § \(3\) bekezdése](#) határozza meg azokat az eseteket, amikor az eltérés a rendelkezés érvénytelenségét vonja maga után.

Ezért a konkrét ügyben azt kellett vizsgálni, hogy a társaság változásbejegyzési kérelmének alapjául szolgáló, módosított létesítő okiratának a társaság ügyvezetését érintő szabályozása az eltérési tilalmak valamelyikébe ütközik-e, és ezáltal az akadály lehet-e a társaság által kért változások bejegyzésének.

A [Ptk. 3:196. § \(1\) bekezdése](#) - a jogi személyek ügyvezetésére irányadó általános rendelkezéstől eltérően - ugyan nem tartalmazza, hogy korlátolt felelősségű társaság esetében az ügyvezetést testületi szerv is elláthatja, azonban a [Ptk.](#) egyetlen rendelkezése sem tiltja ilyen szerv igazgatóság néven történő létrehozását, és annak elhatárolását, hogy a társaság vezető tisztségviselői az ügyvezetési feladatokat testületként lássák el.

A társaság létesítő okiratának ügyvezetésre irányadó szabályai a [Ptk.](#) korlátolt felelősségű társaságokra vonatkozó speciális szabályaitól eltérnek, azokhoz képest újító jellegű rendelkezéseket tartalmaznak. Ezeket az eltérő szabályokat megvizsgálva azonban nem állapítható meg olyan körülmény, amely azt támasztaná alá, hogy az igazgatóság létrehozása sértene a társaság hitelezőinek, munkavállalóinak, illetve a tagok kisebbségének jogait, vagy akadályozná a törvényességi felügyelet érvényesülését. Ez a szabályozás kizárólag a társaság belső jogviszonyait, szervezeti-működési szabályait érinti, ami a [Ptk. 3:4. § \(1\) és \(2\) bekezdéseiben](#) foglaltak értelmében a tagok szabad rendelkezésének tárgya a [Ptk. 3:4. § \(3\) bekezdésében](#) meghatározott korlátok között, melyeket azonban a fentiekben tett megállapításokra figyelemmel a társasági szerződés elsőfokú bíróság által kifogásolt előírásai nem érintenek.

Mindezek alapján a társaság módosított létesítő okiratának azon rendelkezése, hogy a társaság ügyvezetését igazgatóság látja el, a törvényben meghatározott eltérési tilalmak egyikét sem sérti, ezért ez a körülmény nem lehet akadálya a társaság által kért változások bejegyzésének.

A kifejtettekre tekintettel téves és megalapozatlan az elsőfokú bíróság elutasító határozata.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a [Ctv. 32. § \(1\) bekezdése](#) és a [Pp. 259. §-a](#) szerint alkalmazandó [Pp. 253. §-ának \(2\) bekezdése](#) alapján megváltoztatta, és felhívta az elsőfokú bíróságot az adatváltozások bejegyzésére. *(Fővárosi Ítéltábla 16. Cgf. 47 076/2014/2.)*

7. szám

Ptk. 3:287. § [Az igazgatótanács tagjainak függetlensége] [Nagykommentár Tárgyszó](#)

(1) Függetlennek minősül az igazgatótanács tagja, ha a részvénytársasággal az igazgatótanács tagján és a társaság szokásos tevékenységébe tartozó, az igazgatótanács tag szükségleteit kielégítő ügyleten alapuló jogviszonyon kívül más jogviszonyban nem áll.

(2) Nem minősül függetlennek az igazgatótanács tagja, ha

a) a részvénytársaság munkavállalója vagy volt munkavállalója, e jogviszonyának megszűnésétől számított öt évig;

b) a részvénytársaság vagy vezető tisztségviselői számára és javára ellenérték fejében szakértői vagy más megbízási jogviszony alapján tevékenységet folytat;

c) a részvénytársaság olyan részvényese, aki közvetve vagy közvetlenül a leadható szavazatok legalább harminc százalékát birtokolja vagy ilyen személynek közeli hozzátartozója vagy élettársa;

d) közeli hozzátartozója vagy élettársa a részvénytársaság nem független vezető tisztségviselőjének vagy vezető állású munkavállalójának;

e) a részvénytársaság eredményes működése esetén igazgatótanácsi tagsága alapján vagyoni juttatásra jogosult, vagy az igazgatótanácsi tagságért járó díjon kívül bármilyen javadalmazásban részesül a részvénytársaságtól, illetve a részvénytársasághoz kapcsolt vállalkozástól;

f) az igazgatótanács nem független tagjával egy másik gazdasági társaságban olyan jogviszonyban áll, amely alapján a nem független tagnak irányítási, ellenőrzési joga van;

g) a részvénytársaság könyvvizsgálója vagy a könyvvizsgáló társaság tagja, illetve alkalmazottja e jogviszony megszűnésétől számított három évig;

h) vezető tisztségviselő vagy vezető állású munkavállaló egy olyan gazdasági társaságban, amelynek független igazgatótanácsi tagja egyben a nyilvánosan működő részvénytársaság vezető tisztségviselője.

(3) Semmis az alapszabály olyan rendelkezése, amely a függetlenség követelményeit az (1)-(2) bekezdésben meghatározottaknál enyhébben határozza meg.

8. szám

Ptk. 346. § [A szövetkezet vezető tisztségviselői; kizáró és összeférhetlenségi okok]

(1) A szövetkezet vezető tisztségviselői az igazgatóság elnöke és tagjai vagy az igazgató elnök.

(2) A szövetkezet vezető tisztségviselője a szövetkezet tagja lehet. A szövetkezet jogi személy tagja az ügyvezetést az általa kijelölt természetes személy útján látja el.

(3) A jogi személy vezető tisztségviselőjével szembeni kizáró okokon túl nem lehet szövetkezet vezető tisztségviselője az a személy, akinek közeli hozzátartozója vagy élettársa a szövetkezet vezető tisztségviselője vagy felügyelőbizottsági tagja.

(4) A szövetkezet vezető tisztségviselője - a nyilvánosan működő részvénytársaság részvénye kivételével - nem szerezhets részesedést, és nem lehet vezető tisztségviselő olyan szövetkezetben és gazdasági társaságban, amely főtevékenységként ugyanolyan gazdasági tevékenységet folytat, mint az a szövetkezet, amelyben vezető tisztségviselő. Ha a vezető tisztségviselő új vezető tisztségviselői megbízást fogad el, a tisztség elfogadásától számított tizenöt napon belül köteles e tényről értesíteni azokat a szövetkezeteket és gazdasági társaságokat, ahol már vezető tisztségviselő vagy felügyelőbizottsági tag.

(5) A vezető tisztségviselő és hozzátartozója - a mindennapi élet szokásos ügyletei kivételével - nem köthet saját nevében vagy saját javára a szövetkezet főtevékenysége körébe tartozó szerződéseket.

(6) Az összeférhetetlenségre vonatkozó szabályok megsértésével a szövetkezetnek okozott kár megtérítésére vonatkozó igényt a szövetkezet a kár bekövetkeztétől számított egy éven belül érvényesítheti a vezető tisztségviselővel szemben.

3:347. § [A vezető tisztségviselő eljárása]

(1) A vezető tisztségviselő a szövetkezet ügyvezetését a szövetkezet érdekeinek elsődlegessége alapján, önállóan látja el. E minőségében a jogszabályoknak, az alapszabálynak és a közgyűlés határozatainak van alávetve. A vezető tisztségviselőt a szövetkezet tagja nem utasíthatja, és hatáskörét a közgyűlés nem vonhatja el.

(2) A szövetkezet jogutód nélküli megszűnése után a szövetkezet vezető tisztségviselőjével szemben e minőségükben a szövetkezetnek okozott károk miatti kártérítési igényt - a szövetkezet nyilvántartásból való törlésétől számított egyéves jogvesztő határidőn belül - a törlés időpontjában tagsági jogviszonyban állók érvényesíthetik. A tag a kártérítési igényt a szövetkezet megszűnésekor felosztott vagyomból őt megillető rész arányában érvényesítheti.

(3) Ha a szövetkezet jogutód nélkül megszűnik, a hitelezők kielégítetlen követeléseik erejéig kártérítési igényt érvényesíthetnek a szövetkezet vezető tisztségviselőjével szemben a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályai szerint, ha a vezető tisztségviselő a szövetkezet fizetéképtelenségével fenyegető helyzet beállta után a hitelezői érdekeket nem vette figyelembe. Ez a rendelkezés végelszámolással történő megszűnés esetén nem alkalmazható

9. szám

Mt. 204. § (2) bek.: Többségi befolyás az a kapcsolat, amelynek alapján a befolyással rendelkező jogi személyben a szavazatok több mint ötven százalékával - közvetlenül vagy a jogi személyben szavazati joggal rendelkező más jogi személy (köztes vállalkozás) szavazati jogán keresztül - rendelkezik. A közvetett módon való rendelkezés meghatározása során a jogi személyben szavazati joggal rendelkező más jogi személyt (köztes vállalkozást) megillető szavazati hányadot meg kell szorozni a befolyással rendelkezőnek a köztes vállalkozásban, illetve vállalkozásokban fennálló szavazati hányadával. Ha a köztes vállalkozásban fennálló szavazatok aránya az ötven százalékot meghaladja, akkor azt egy egészként kell figyelembe venni. Amennyiben a befolyással rendelkező több közvetett tulajdonnal is rendelkezik az adott jogi személyben a nem többségi közvetett befolyás mértéke nem adódik hozzá a másik nem többségi közvetett befolyás mértékéhez